

מטבול יום דשרין. אדם שנגע בצרכן ראשון לטומאה (ב) הנה, ולא
אב הטומאה, וכי טבל – הוה לתולין ואסור לתרומה ואפי' לנגיעה.
דקמיז גמי הערנז שמש כללים "פמים יצא וטמא עד הערנז וטמא"
(ויקרא יא), והא לנגיעה הוא, להשפעתם זו תרומה, ואשמעינן דכלי
טבול יום פסול ליה. שפון יש במינו
אב הטומאה. אס הנה נוגע עלי זה
או אדם זה גממ, נעשה אב הטומאה
לטמא אדם וכלים – תאמר שאוכל
שמינו נעשה אב הטומאה אפי' עיי
גמ. דקמיז (במדבר יט): "וכל אשר
יגע בו הטמא יטמא", ומתקבץ נקבא
לו טמא מת דמטמא אדם וכלים. ועל
קרסודו צטמא מת שיש לו טהרה
צמקה פתיב, דהא פתיב לעיל מיניה:
"והנה הטהור על הטמא וצפן צמים"
– דקר שיש לו טהרה (א) נעשה אב
הטומאה צממט טמא מת על ידי מגע
המת, ילאו אוכלים ומשקין, וכלי תרש
שאין לו טהרה. עלי הרש יוכיה.
שאין צמינו אב הטומאה, ומטמא את
התרומה בציהו ראשון, וכ"ש שפוסלה.
אך תסתה אל תתמם על פך שני,
שאט"פ שאין צמינו אב הטומאה –
יפסול. דטעמא לאו צאב הטומאה
פלי. מה לכלי תרם בו? מטבול יום
יוכיה. שאין פלי שטרף קראו לטבילה
מטמא מאורו – ופסיל תרומה. לא
ראי. טבול יום פראי פלי תרש, לומר
שפוטס פסול התרומה פלי משום
שצטמא מאורו – דהא טבול יום אינו
מטמא מאורו ופסיל. ולא ראי פלי
תרש להיות אב הטומאה צמינו פראי
טבול יום, דליפא למימר טעמא דטבול
יום דפסיל צתרומה משום דמינו אב
הטומאה היא – דהא ליפא להא תומרא
צכלי תרש, ופסיל. הצד השוה שבין.
קרף תסתה למטוא חומר שנה שמיסה
לקלות זו טעם פסול תרומה, ומיהו
לד השנה שפון – שמטמאין; טבול יום
אינתי טמא, דקמיז (ויקרא כב): "ויבא
השמש וטהר" מפלג דעד השפעת טמא,
יכלי תרש פתיב (סא יא): "תפורה ויכריס
יפתן טמאים הים", ופוסלין צתרומה.
וכ"ש פך שני דפסיל טפי מטבול

תוספות שאנץ
הנוגע בשרו הקל אינו
דין שלא ישען שבירה
ת"ל אותו א"כ לפה
נאמר ואתו ואתו
מלמד שאין לו טהרה
במקו אלא שובר. ד"א
אתו ואתו אתו אתה
שובר לטהרות [וכו']
ואל תתמה על כו'
דרש' דאינו מניין
שבירה מק"ו אינ'
דאיבא מעוט תור
ורורש ק"ו ויפוק למיעוט
ברשא אחרתי וגם
בכמה מקומות בתלמוד
מצינו כמו כן וצא ולמד
מכמה אבצרה בת"כ
תנור וכייתא יותן כו'
יצתם בודאי ת"ל
וממאי אתו לטבול
דמקימין אותו בטומאה;
מה להצד השוה שבין
שכן ש בתו צד תור.
טבול יום יש במינו אב
הטומאה. כביו חס
שצטמא מאורו. וק' ומה
יפרא הוא זו הלא אין
לך דין שבתלמוד שלא
נוכל להקשות בו שיש
בן צד תור. וכי האי
גומא אמר' באילו נערות
אלמא קסבר עולא כל
היא דאיבא ממון
ומלקות ממונא משלם
מילא לא לקיא וקאמר
דגמרי' מחובל בחבירו
ומערס וממיה דעושה
שם הצד השוה ופריך
מה להצד השוה שבין
בן צד תור וכן במכות
[ד:] פרי' [הכי] ומאי
יפרא הוא זו. ואי ר'
דלא פרי' [הכי] ולא
במקום שהצד [היה] אלא
משונין (ב). כמו הכא
שהטבול יום הוה במינו
אב הטומאה וכן כלי
תרם אין לך שום
דבר שצטמא מאורו
אלא כלי תרם.

מטבול יום דשרין. מה צמבול יום דשרין –
שבן במינו אב הטומאה! פרי הרש יוכיה. מה
לכרי הרש – שבן מטמא מאורו! טבול יום
יוכיה. וחזור הדיון; לא ראי זה פראי זה, ולא
ראי זה פראי זה, הצד השוה שבין – שמוהרין
בחולין ופוסלין בתרומה, פל שבן פכר שני
שפוסל בחולין דפוסל בתרומה. ודור אחר
פריד: מה להצד השוה שבהן (ב) – שבן *יש
בהן צד חמור! ורפן יוחנן בן זבאי: צד חמור
לא פריד. תניא, אמר רבי יוסי: *מנין לרביעי
בקודש שפסול? ודין הוא: מה מחוסר ביפורים,
שמותר בתרומה – פסול בקודש, שלישי שפסול
בתרומה – אינו דין הוא שישעשה רביעי בקודש?
ולכודנו שלישי קודש *מן התורה, ורביעי
ימקל וחומר. שלישי קודש מן התורה מנרף?
דכתיב: "והבשר אשר יגע בכר טמא לא יאכל"
יאכר, מי לא עסקינן דנגע בשני, ואמר רחמנא
"לא יאכר". רביעי מקל וחומר – דאמרן. אמר ר'
יוחנן: טעם פריב אינו יודע מה הוא, שהרי
תשובתו בצדו: אוכל הבא מחמת טבול יום
יוכיה, שפסול בתרומה ואינו עושה רביעי
בקודש. *דתניא, אבא שאור אומר: טבול יום
תחילה קודש לטמא שנים ולפסול אחר, ר'
מאיר אומר: מטמא אחד ופוסל אחד, ורחמנא
אומרים: יבשם שפוסל אוכלי תרומה ומשקי
תרומה – פך פוסל אוכלי קודש ומשקי קודש.
מתקיף דה רב פפא: למאי דר' יוסי פרבנן
סבירא ליה? דיקמא באבא שאור ס"ג, דאמר:
לטמא שנים ולפסול אחד? אי סלקא דעתך
באבא שאור ס"ג – ליתיה רביעי בקודש
מאוכלי שבא מחמת טבול יום; ומה אוכל
הבא מחמת טבול יום, דטבול יום גופיה מותר
בחולין – אמרת עושה רביעי בקודש, אוכל
שלישי

למטמא, וישפא שני בקודש זה מיה, שאוכל פסול
שני, ועושה את שני שלישי, ושניהם קרוין טמאין –
שפוסל ורביעי פוסל את הרביעי פוסל, תכל לא
יפסול את הרביעי צממע. רבי מאיר אומר מטמא אחד ופוסל
אחד. רבי הוא פסול את התרומה והנוגע זו פוסל
את הקודש. פך טבול יום הפוסל את התרומה –
הנוגע זו טמא לקודש, ולפסול עוד אסד. פך פוסל בו. ואין
הנוגע צטבול יום פוסל את הקודש, אלא הוא עמנו
פסול. למאי דרבי יוסי פרבנן סבירא ליה. דתתיהו
שטובה גדוד, דילמא פסול חולין ליה? והוא
דין דהנה מלי רב פפא למימר: דילמא פרי מאיר
סבירא ליה, ואין פאן עוד תשובה, דהא עמיד רביעי.
אלא צד תשובה קטן, פלומר: מאן לימא לן
דלא מתמייר פסול חולין? דילמא פוסייה סבירא
ליה, דאוכל הפא מממת טבול יום, אס פל קודש
הוא – מטמא אסד ופוסל אסד, דההוא דנגע
ציה פסיל ליה דחוייתא. ואפילו הוי קמא
תרומה – פסול לקודש מקל וחומר ממחוסר
פפורים, פדדריש רבי יוסי לעיל, ודריש ליה
גמי הבה: ומה מחוסר פפורים שפוסל בתרומה
פסול לקודש, ואין חולין ליה? ויבא דר' יוסי
פפא למימר: דההוא דנגע ציה פסול ליה דחוייתא.
ואפילו הוי קמא תרומה – פסול לקודש מקל
וחומר ממחוסר פפורים, פדדריש רבי יוסי לעיל,
והוא אוכל הבא מחמת טבול יום דמחוייתא
פסיל ליה דחוייתא שפוסל בחולין אינו
פוסל לקודש מקל וחומר ממחוסר פפורים.
שלישי

האיל ואין חומר שצממיס שנה. מנין לרביעי בקודש
שהוא פסול. ולא למינן טהור הוא צתרומה. מחוסר
פפורים. צטומאח חלריכות קרנן, פגון צנ
וצנה וילתא ומזכר. שפותר בתרומה פסול בקודש.
צצמות לסינן לה צפכר "הערל" (דף עז:). שלישי
שפסול בתרומה. תורה אור דליסינן לעיל מטבול יום.
דין הוא שישעשה רביעי בקודש. ולא פיימא: דיו
לכא מן דדין להיות פנדון, ויגמא הכי: שלישי
שפסול צתרומה דיו הוא פליה פסול לקודש –
דאס פן צטבול ליה הוי קל וחומר, דשלישי
בקודש לא איצטקרי. דלא מייצערא, דכי הוי
צתרומה אייתייה צקל וחומר מטבול יום – דכי
גמי חתי קודש צבהוא קל וחומר, אלא אפילו
מן הפורה למקדניהו. והיינו דקאמר: למדני
שלישי לקודש מן הפורה. הילכך אי למינן
"דיו" – איצפך ליה ק"ו כו'. מי לא עסקינן.
מי לא מלינן למימע מניה דלפי' נגע צשני
גמי קאמר "לא יאכל". דהא "צכל טמא" פתיב
צהו צתוה יממא" והאי צצאר שלמים פתיב
דקודש נינהו. טעם פריב. טעמו של ר' יוסי,
שהוא חסד וגדול הדור, אינו יודע מהו,
שלא מלמד רביעי בקודש. שהרי מקל וחומר זה
מפסול יום. אוכל הבא מחמת טבול יום. שנגע
צטבול יום, והוא פל קודש או של תרומה – יוכיה,
שפסול צתרומה מן הפורה, דכדליס גמי פתיב
"הערנז שמש" לגבי תרומה, ואינו אלא לנגיעה.
ואינו עושה רביעי בקודש, לרצון דפליגי
עליה דלפא שאור, ושארו: טבול יום פוסל בקודש
ואינו מטמא לפסול את מי שצמור יגע בו.
וקא סלקא דעפא דר' יוסי פרבנן סבירא ליה.
הילכך משוכחו אבצרה פסול לקודש ור' יוסי
נדרש גמי נדרש להאי ק"ו שפסול אוכל הפא
מממת טבול יום את הקודש: ומה מחוסר פפורים
שפוסל בתרומה פסול בקודש, אוכל הנוגע
צטבול יום, שפסול צתרומה – (א) דין הוא
שישעשה רביעי בקודש. מעלה עשו בקודש
לא יאכל הבא מחמת טבול יום פוסל לקודש
מקל וחומר ממחוסר פפורים. פדדריש רבי
יוסי לעיל, ודריש ליה גמי הבה: ומה מחוסר
פפורים שפוסל בתרומה פסול לקודש, ואין
חולין ליה? ויבא דר' יוסי פפא למימר: דההוא
דנגע ציה פסול ליה דחוייתא. ואפילו הוי קמא
תרומה – פסול לקודש מקל וחומר ממחוסר
פפורים, פדדריש רבי יוסי לעיל, והוא אוכל
הבא מחמת טבול יום דמחוייתא פסיל ליה
דחוייתא שפוסל בחולין אינו פוסל לקודש מקל
וחומר ממחוסר פפורים, פדדריש ר' יוסי

הנהות הב"ח (א) נגמ' שכן יש בהם של. *ב' עינין בתוספות פרק חלו נערות דף לב ד"ה ע"ב שכן: (ב) רש"י ד"ה מטבול וכו' לטומאה הוה ולא (ג) (ד) ד"ה שכן וכו' עירה במקום נעשה אב וכו' שאין לטבול במקום הס"ד: (ה) ד"ה כשרים וכו' ופסול בתרומה וזבוח וכו' מה לחמן צפסח שיש בו כרת: (ו) ד"ה אוכל הבא וכו' בתרומה חלו דין הוא: (ז) ד"ה מלאי וכו' בקדש להכליל להוא: (ח) ד"ה לוי סלקא וכו' למק"ו למוחוס: (ט) ד"ה וכו' הוסי' כמותו לב. ד"ה שכן בהם ר"י.